

Una Església que abraça

Estimats diocesans,

Recordo amb felicitat les abraçades que em regalava la meva àvia materna. Eren llargues, plenes de força, també de somnis, de felicitat, d'esperança i, sobretot, plenes d'Amor. Una Església feliç sap abraçar. Expressa proximitat i solidaritat. Voldria subratllar el valor d'una abraçada. No sé si en sabré. Avui un gest com aquest expressaria fàcilment que les distàncies es poden escurçar. L'Església de Déu té molt present el fet que ha de ser propera, especialment als més febles. Allunyar-se de la humanitat és oblidar la pròpia identitat. L'Església ha de tenir ben present qui ha estat el qui l'ha fundat: Jesucrist, vertader Déu i vertader home.

Cal dir que no sempre és fàcil abraçar. L'Església, com qualsevol persona, també té les seves pors. Amb tot, una abraçada convençuda no és mai quelcom feridor, sinó senzillament una expressió visible de quelcom molt profund i radical: l'acceptació absoluta d'aquell a qui s'adreça l'abraçada.

És així. Una Església, amb voluntat real i sincera d'estar a l'abast de tothom, abraça i es deixa abraçar, especialment pels més febles i necessitats. Quin goig reconèixer en l'Església una veritable acceptació de la realitat.

Voldria recordar, a partir dels relats bíblics, dos moments en què es detecta aquest contacte entre Jesús i els altres. El primer, quan Jesús ressuscitat evita l'abraçada de Maria Magdalena perquè no el retingui. El segon, quan el Pare bo rep el fill petit que havia marxat amb l'herència rebuda en vida. Hi ha, doncs, abraçades que són expressió d'un amor petit, possessiu, egoista. Hi ha abraçades que expressen un amor reparador. El papa Francesc va recordar en una ocasió que Déu ens oferia dues grans abraçades al llarg de la nostra vida, a saber: el dia del nostre baptisme i el dia del nostre encontre amb Ell al cel.

Una Església feliç és la que obre els seus braços a tota la humanitat, tal com va fer Jesús a la creu. Una Església senzilla, pobra i humana no té cap altre desig que fer-se servidora de la humanitat, ferida força vegades per l'egoisme. La felicitat té a veure amb aquesta capacitat de reduir les distàncies i, al mateix temps, de respectar la vida de tothom. L'equilibri és complex.

Podem aprendre més i millor el llenguatge de la proximitat? Cal aprendre a abraçar i a deixar-se abraçar, en tant que sigui expressió d'un amor senzill, verídic, no possessiu.

Hi ha un camí —segons el meu parer— que és el de l'amistat. Una abraçada sincera, amical i alliberadora té molt a veure amb les qualitats «de socórrer, acompanyar, orientar, ensenyar i obrir camins» —com indicava el papa Lleó en la seva recent visita a casa nostra—. L'Amor de Crist —creieu-me— es transforma en gestos concrets que van transformant la nostra vida. Tot es va aprenent.

L'abraçada del germà, de l'amic, del pare, de la mare, de l'enamorat... L'abraçada d'algú que admires i estimes és sempre esperada, desitjada, però l'abraçada més important de totes és la dels qui no poden retornar res més que això: una abraçada.

Aquests són els nostres germans més necessitats. Els pobres han abraçat Déu estimant l'Església —ho he vist amb els meus propis ulls!—, fins i tot quan aquesta no ha estat propera. I és que qualsevol abraçada recoberta del do de la fe, és a dir, de la confiança entre qui fa l'abraçada i qui la rep, és camí vers la felicitat.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero

Bisbe de Lleida

Una Iglesia que abraza

Queridos diocesanos,

Recuerdo con felicidad los abrazos que me regalaba mi abuela materna. Eran largos, llenos de fuerza, también de sueños, de felicidad, de esperanza y, sobre todo, llenos de Amor. Una Iglesia feliz sabe abrazar. Expresa cercanía y solidaridad. Quisiera subrayar el valor de un abrazo. No sé si sabré hacerlo. Hoy un gesto como este expresaría fácilmente que las distancias se pueden acortar. La Iglesia de Dios tiene muy presente el hecho de que debe ser cercana, especialmente a los más débiles. Alejarse de la humanidad es olvidar la propia identidad. La Iglesia debe tener muy presente quién ha sido quien la ha fundado: Jesucristo, verdadero Dios y verdadero hombre.

Hay que decir que no siempre es fácil abrazar. La Iglesia, como cualquier persona, también tiene sus miedos. Con todo, un abrazo convencido nunca es algo hiriente, sino sencillamente una expresión visible de algo muy profundo y radical: la aceptación absoluta de aquel a quien se dirige el abrazo.

Así es. Una Iglesia, con voluntad real y sincera de estar al alcance de todos, abraza y se deja abrazar, especialmente por los más débiles y necesitados. Qué gozo reconocer en la Iglesia una verdadera aceptación de la realidad.

Quisiera recordar, a partir de los relatos bíblicos, dos momentos en los que se detecta este contacto entre Jesús y los demás. El primero, cuando Jesús resucitado evita el abrazo de María Magdalena para que no lo retenga. El segundo, cuando el Padre bueno recibe al hijo pequeño que se había marchado con la herencia recibida en vida. Hay, pues, abrazos que son expresión de un amor pequeño, posesivo, egoísta. Hay abrazos que expresan un amor reparador.

El papa Francisco recordó en una ocasión que Dios nos ofrecía dos grandes abrazos a lo largo de nuestra vida, a saber: el día de nuestro bautismo y el día de nuestro encuentro con Él en el cielo.

Una Iglesia feliz es la que abre sus brazos a toda la humanidad, tal como hizo Jesús en la cruz. Una Iglesia sencilla, pobre y humana no tiene otro deseo que hacerse servidora de la humanidad, herida muchas veces por el egoísmo. La felicidad tiene que ver con esta capacidad de reducir las distancias y, al mismo tiempo, de respetar la vida de todos. El equilibrio es complejo.

¿Podemos aprender más y mejor el lenguaje de la cercanía? Hay que aprender a abrazar y a dejarse abrazar, en tanto que sea expresión de un amor sencillo, veraz, no posesivo. Hay un camino —a mi parecer— que es el de la amistad. Un abrazo sincero, amistoso y liberador tiene mucho que ver con las cualidades «de socorrer, acompañar, orientar, enseñar y abrir caminos» —como indicaba el papa León en su reciente visita a nuestra casa—. El Amor de Cristo —creedme— se transforma en gestos concretos que van transformando nuestra vida. Todo se va aprendiendo.

El abrazo del hermano, del amigo, del padre, de la madre, del enamorado... El abrazo de alguien a quien admiras y quieres es siempre esperado, deseado, pero el abrazo más importante de todos es el de quienes no pueden devolver nada más que eso: un abrazo. Estos son nuestros hermanos más necesitados. Los pobres han abrazado a Dios amando a la Iglesia —¡lo he visto con mis propios ojos!—, incluso cuando esta no ha sido cercana. Y es que cualquier abrazo revestido del don de la fe, es decir, de la confianza entre quien da el abrazo y quien lo recibe, es camino hacia la felicidad.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero

Obispo de Lleida